
Varga Dániel

MADÁRHAJÓ

Végül elengedtelek.
Lapos és könnyű voltál már,
mint egy levegőzni induló rákbeteg.

Éjszakánként a légynehéz lüktetés a sötétben.
Az árnyak életre keltik... De mit is?
Olykor sikerül kitapogatnom súlyos
gyökereimmel,
éreznem lágy, könnyű mozgásait.

Köztudomásúlag nem is léteztél.
Átnedvesedett sikolyod, csillogó repedés,
zuhan végig a földön.

„Az ég hanyatló ívén az este
könnyű kötése kék.”

Mára sztereotípiák egymásutánjává rendezett,
üres tömkeleggé váltam,
merő kidolgozatlansággá, kétségbe-
esett férfitorzó, korahajnali felri-
adáscsomó, maszk.

Időm a koraősz, nyelvem a
madárhajó
sodródó roncsa.

[2002]

Koncsek József

NEM LÉTEZŐ TÁJ

Az én szememben most már eltörölhetetlen lesz a nem létező táj,
hol nádas húz át vízfodrok között az erdő bronzos hajlatáig,

és azon túl a szittyós rétekig, feloldott dallamként, ahogy talán a röpdöső madár,
ki lüktetéseit kopogja, szárnyak kemény tit-ti-ti-táit,

pergeti a levegőt a betölthetetlen végtelen égbolt,
s hull alá a megdarált idő, aszfaltra ugyanígy szitál a karcoló homok,

ám én a széjjelolvadó napot néztem egy délutánon át, ezüstös fényfolt
lett belőle, lassan elfogyott,

és akkor megbolydult a mély, megint a nádas kezdte el,
s a káka keserű illatával átítatott szél borzongott a domboldalig,

a csúcson terebélyes ágak hajladoztak, négy vadgesztenye
lengett át a tó fölött, oda, ahol az alvó kő a feltépetlen kék fűben lakik,

s a forrásokból csillagok szakadoztak föl, akárcsak ott, a hűvös völgyben,
mely fél nap távolságra innen emlékszik esti tábortüzemre,

és ideszól s mondja magát a négy vadgesztenyefa és a tölgyek
nehéz lélegzésével, az összemosódott erdővel mintha türelemre

intene az alkonyat, ereszd el súlyos tagjaid nyugodtan,
gondolataid, a lelkes eszközök

leülepszene a bolyhos árnyékokba, védekező égbolt-nagy burookban
hevernek az eggyéoldott részek rétek, erdők és tavak között.

[2003]

RECITATIVO

Poharak szájáról a tompa
fényt, a lámpák sárga trapézait
este, férfiakat és nőket, a
pesti oldalt: eltettem örökre,

a mozdulatot, ahogy rézsút
felemelkedik az asztal túl-
felén, kézfogáshoz, s mint madarak
simulnak drótra, faághoz, ha-
joltunk rossz ital fölé, figyeltük

poharak száján a tompa
fényt, a lámpák sárga trapézait
este, férfiakat és nőket a
pesti oldalon,

s mint részeg éjszakán az értelem
kihuny, elmondom, míg ésszel
mondanom lehet: köszönöm, hogy
álmodni a sors nekem
benned készített fekhelyet.

[2003]

VALAMIT LEPECSÉTELTE AKKOR AZ A SZENT

Egy jókora, elhagyatott állomásépület.
Túl nagyra tervezték. A homlokzat fölött
az állomás neve, néhány betű hiányzik.
Az ablakok befalazva. A pénztár rácsai

mögött nyers téglafal. Itt fontoskodtak egykor
eladók, állt a korlátok között sorban a nép.
Málló falak, alul, amíg fölérsz, körben
ügyetlen irka-firka, piros, fekete.

Itt benn, emlékszem, ült egy kalauz.
Vagy jegykiadó. Ült egy vasutas este
a sárga íróasztal-lámpafényben. És vettél
végig egy kiegészítő jegyet 7.50-ért.

Valamit lepecsételt akkor az a szent-
istvántelepi vasutas. Beírt egy könyvbe.
telefonált, állítgatta talán a szemafor.
Volt szemafor. Volt szúnyog is. Nyár közepi

nagyon erős tücsökzaj. Mentek be
a szüleim, utaztak Budapestre.
Köszön neki az apám, vesz két kiegészítőjegyet
végig. Vasárnap este van. Mondom, van vége is.

[2003]

Kántor Péter

AHOGY EGY PARKBAN

Ahogy egy parkban hárman
fogócskáznak vidáman,
sasszéznak körbe-körbe,
s kering velük a lárma,
s közben az est köréjük
leszáll, s beszáll közéjük,
s a kút, mely épp középén,
és a padok a szélen,
minden egyre sötétebb,
s a fogó tudatában
a fürge egerecskék
mint a tű, hegyesednek,

üveghangon nevetnek,
sikongva, sikítózva,
vagy csak kavics-csikorgás,
kavics-sírás a fülben,
a szándékok, a vágyak
ahogy homályosodnak,
zordulnak, kavarodnak,
egymásba gabalyodnak,
a kezdettől hová is?
ahogy tovapörögnek,
egymás nyomába lépnek,
egymás árnyához érnek,
s ahogy elkomolyodnak,
fa tűnik, lámpaoszlop,
gomolygó szürke foszlány,
szakadó pára-sálak,
a lélegzetük fogytán,
ki fog meg kit, ki fut még?
ki fut még azon is túl?
sikongva, sikítózva,
s egyszercsak vége, elmúlt.

[2003]

*„Valóban csak merész s alakító szellem
kell egy új világot kitárni előttünk.”*

(Madách Imre)

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

Nógrád Megye Önkormányzata, valamint az 50. éves *Palócföld* irodalmi, művészeti, közéleti folyóirat szerkesztősége a 2004. évre meghirdeti a

MADÁCH-PÁLYÁZATOT.

A pályázaton olyan, eddig nem publikált, máshol egyidőben be nem nyújtott esszével, tanulmánnyal, riporttal, szociográfiával, interjúval lehet nevezni, amelyek elemzik, bemutatják, föltárják a magyar szellemi és kulturális élet irodalmi értékeit, történeti jelenségeit és jelenkori eredményeit, illetőleg amelyek Madách Imre korára, életére, életművére, annak utóéletére vonatkozó új gondolatanyagot, adalékot tartalmaznak.

Maximális terjedelem: 15 flekk (1 flekk 1350 karakter)

A pályamunkákat 3 példányban **2004. november 15-ig** lehet benyújtani a Palócföld Szerkesztőségének címére (3100 Salgótarján, Kassai sor 2.)

A pályázatot a *Palócföld* folyóirat szerkesztősége által felkért zsűri bírálja.

A pályázat díjai:

I.	120 000 Ft
II.	100 000 Ft
III.	80 000 Ft

Eredményhirdetésre 2005 januárjában, a Madách-ünnepség keretében kerül sor.

Nógrád Megye Önkormányzata

Palócföld Szerkesztősége

*„Egy nemzet intelligenciája csak akkora nagy,
amikorának irodalma mutatja.”*

(Mikszáth Kálmán)

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

Nógrád Megye Önkormányzata, valamint az 50. éves *Palócföld* irodalmi, művészeti, közéleti folyóirat szerkesztősége a 2004. évre meghirdeti a

MIKSZÁTH-PÁLYÁZATOT.

A pályázaton eddig nem publikált, máshol egyidőben be nem nyújtott szépirodalmi művekkel lehet nevezni.

Maximális terjedelem: 15 flekk (1 flekk 1350 karakter)

A pályamunkákat 3 példányban **2004. november 15-ig** lehet benyújtani a Palócföld Szerkesztőségének címére (3100 Salgótarján, Kassai sor 2.)

A pályázatot a *Palócföld* folyóirat szerkesztősége által felkért zsűri bírálja.

A pályázat díjai:

I.	120 000 Ft
II.	100 000 Ft
III.	80 000 Ft

Eredményhirdetésre 2005 januárjában, a Madách-ünnepség keretében kerül sor.

Nógrád Megye Önkormányzata

Palócföld Szerkesztősége